

DAVID ROBERTS NAPÍŠAL ALAN MacDONALD

Spindár Bertík

ČERVÍČKY!

albatros

Špindúr Bertík: Červíčky

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatros.sk
www.albatrosmedia.sk

David Roberts, Alan MacDonald
Špindúr Bertík: Červíčky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

Spinděj Bertík

ČERVÍČKY!

DAVID ROBERTS a ALAN MACDONALD

Albatros

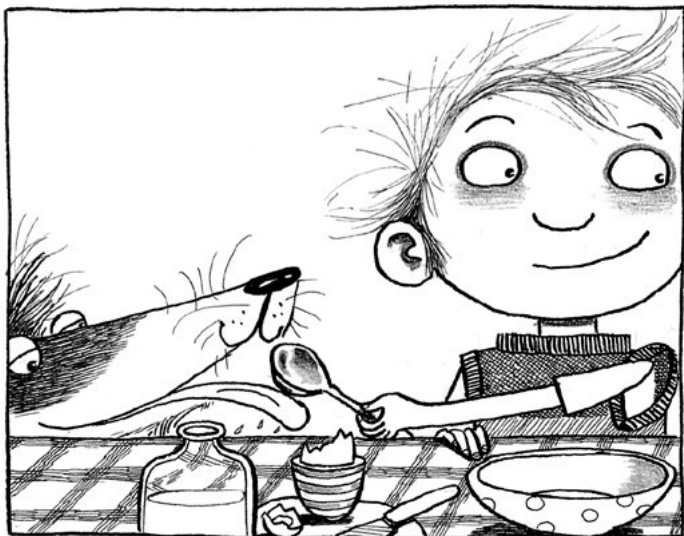

Christine - D R

Láskavým ľuďom z Hylands v Hyland Hall - A M

KAPITOLA 1

Bol pondelok ráno a Bertík raňajkoval.

„Bertík, prestaň s tým!“ prikázala mu mama, keď zdvihla zrak.

„A s čím?“ opýtal sa.

„Nedovoľ Ňucháčovi olizovať ti lyžičku. Videla som ťa!“

„Je hladný!“ bránil sa Bertík.

Š p i n ě ů r B e r t í k

„Mňa to nezaujíma,“ vzdychla mama.
„Teraz je špinavá, Bertík.“

Bertík starostlivo preskúmal lyžičku a olízal ju. Jemu sa zdala čistá – tak akurát.

Vtom začul, ako dnu cez otvor na vchodových dverách vletela pošta. Zoskočil zo stola a šmýkal sa do predsiene. Aj keď Bertík dostal list len zriedkakedy, neodradilo ho to od toho, aby schránku neustále kontroloval.

Prehrabával sa v kope listov. Ocko, mama, mama, ocko, nuda, nuda... no počkať! List písaný farbavým písmom!

Bertík vtrhol do kuchyne. „Dostal som list!“ zvolal a roztrhol obálku. Ozdoby na pohľadnici mohli znamenať len jediné. Oslavu!

Bertík miloval narodeninové oslavy – zbožňoval všetky tie hry, tortu a narodeninové darčeky. Minulý rok mal psiu oslavu a každý prišiel prezlečený za psa. Bertík sa obliekol za stopárskeho psa s drakulovskými tesákmi. Chcel aj psie keksíky k čaju, no mama mu to zadržala.

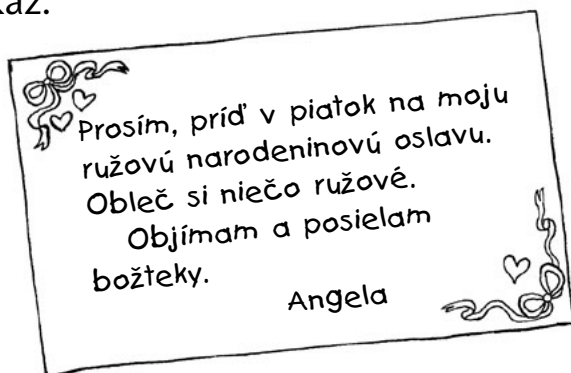
Zdvihla pozvánku. „Ó, milovaný Bertík! Angela ťa pozvala na oslavu.“

„Angela?“ opýtal sa a úsmev sa mu vytratil z tváre. „Nie TÁ Angela, však?“

„Ale áno. Angela odvedľa.“

„Bertíkova malá frajerka!“ ťahovala si z neho sestra Zuzka.

Bertík schmatol pozvánku a prečítal si odkaz.

Stál s otvorenými ústami. Celé telo kleslo sklamaním.

Angela Milôtková bývala neďaleko a mala takmer šesť. Mala rovné blondavé vlasy, ružové líčka a veľké modré oči. Najhoršie na tom bolo, že bola zaľúbená do Bertíka. Chodila za ním ako tieň. Nechcel ísť na Angelinu oslavu a už vonkoncom nie na oslavu, kam treba prísť v ružovom. Bertíkova najobľúbenejšia farba bola hnedá. Blato

bolo hnedé, nechty boli hnedé, hovienka boli hnedé. No a stužky, mašle a baletné topánky boli ružové.

„Nemusím tam ísť, však?“ opýtal sa.

„Bertík, nos!“ napomenula ho mama.

Bertík vytiahol prst, čo sa mu zatúlal do nosa.

„Angela ťa predsa pozvala,“ namietala mama.

„Ako by si sa cítil, keby si pozval Angelu a ona by neprišla?“

„Potešil by som sa,“ úprimne odvetil Bertík.

„Je to oslava, Bertík. Ved' ty máš predsa oslavy rád,“ presviedčala ho mama.

„A miluješ Angelu!“ doberala si ho Zuzka.

Bertík si ju nevšímal. „Bude to hrozné. Všetky sa budú chcieť hrať na princezné.“

Nemôžeš povedať, že musím ísť
k zubárovi?“

Mama na neho hodila prísny pohľad.
„Veď to by si klamal, nie?“

„Ale, mami! Budú tam samé dievčatá,“
stonal Bertík. „Budem tam jediný chlapec!“

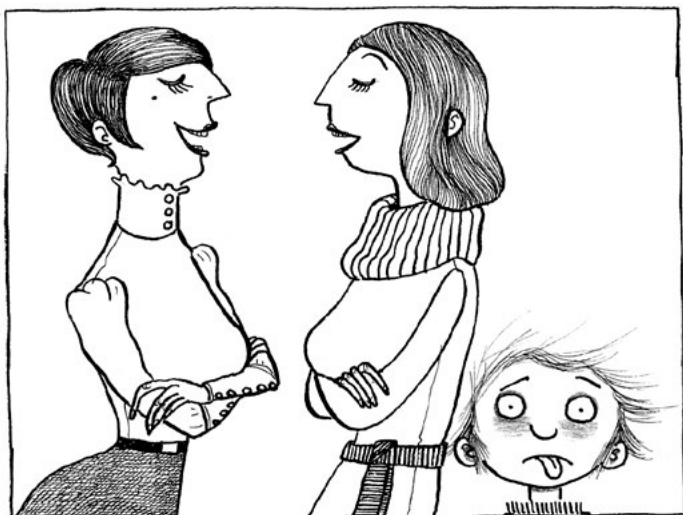
„Som si istá, že to bude zábava. No
teraz už meškám do práce.“ Poboškala
ho a náhlila sa preč. Bertík skĺzol do
kresla.

Ružová oslava so zamilovanou

Angelou a jej
kamarátkami.

Čo môže byť
horšie?

KAPITOLA 2

Na ďalší deň Bertík započul, ako sa pani Milôtková a mama rozprávajú o oslave. Stalo sa presne to, čoho sa obával. Bol jediným pozvaným chlapcom – spolu so šiestimi Angelinými kamarátkami.

„Angela sa už nevie Bertíka dočkať,“ vykladala pani Milôtková.

„Aké milé, že pozvala svojho malého frajera.“

Bertíkovi takmer prišlo zle. Frajera?! No fuj! On predsa nebol jej frajerom! Ak by sa kamaráti dozvedeli o oslave, celé týždne by si z neho uťahovali. Nepôjde tam, a basta. Keď mama nedokázala vymyslieť žiadnu výhovorku, vymyslí si ju sám. Bertík bol expert vo vymýšľaní chytráckych plánov.

V izbe pod posteľou pohľadal topánkovú krabicu, kam si odkladal supertajné veci.

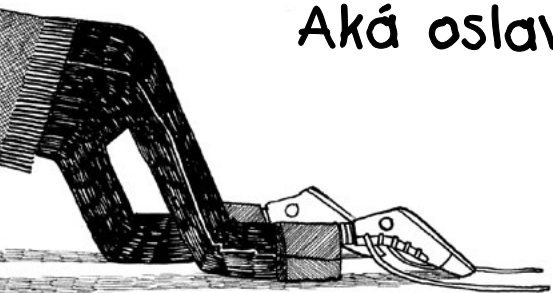

Vytiahol zošit a začal spisovať zoznam:

Geniálne výhovorky, prečo
nejšť
na oslavu:

1. Krokodíl mi odhryzol hlavu
a nemôžem sa s nikým baviť.
2. Dostal som zriedkavú
chorobu s názvom oslavitída,
z ktorej sa mi vyhodili
príšerné flaky.
3. Na raňajky, obed aj večeru som
si dal fazuľu. Myslím, že viete,
čo to znamená.
4. Stratil som pamäť.

Aká oslava?

Bertík si zoznam prečítal odzadu. „Geniálna výhovorka číslo 4“ splní účel. Jediné, čo teraz musí urobiť, je porozprávať sa s Angelou a presvedčiť ju. Potom už bude mimo ohrozenia. Nebude musieť ísť na žiadnu grckovú ružovú párty.

Jeho šanca nadišla v stredu počas obeda. Práve obedoval s kamarátmi Darkom a Eugenom. Strielali hrášok na vedľajší stôl, aby zistili, či dokážu trafiť sveter vševodka Nika.

„Ahoj, Bertík!“ pozdravila ho Angela, ktorá sa tam zjavila sčista-jasna.

Bertík na ňu tupo hľadel. „Kto si?“ opýtal sa.

Angela sa zachichotala. „Si taký smiešny, Bertík! Dostal si pozvánku? Prídeš na moju oslavu, však?“

Bertík zvrátil tvár. „Oslavu? Akú oslavu?“

„Hlupáčik! Ved' predsa moju ružovú oslavu!“

„RUŽOVÚ oslavu? Haha!“ zvolal posmešne Darko.

„Bertík ide na BABSKÚ oslavu!“

Bertík na neho zagánil. „Prepáč, no nespomínam si na žiadnu oslavu,“ odvrkol Angele.

„Vieš, stratil som pamäť.“

„Moje nervy!“ zvolala Angela „Ako?“

„Ved' toto! Vôbec si nepamätám. Musel som si udrieť hlavu.“

„Och, chudáčik Bertík!“ štebotala Angela.

Eugen a Darko si vymenili pohľady. „Chudáčik Bertík!“ napodobnili ju posmešne.

Angela položila ruku na Bertíkovu, no ten ju rýchlo odtiahol.

„To nič,“ povedala. „Oslava je v piatok u mňa doma. Budeme mať nafukovací hrad.“

„Zabavte sa!“ odvetil Bertík a na lyžičku naložil viac hrášku.

Angela dupla nohou.

„Musíš prísť, Bertík! Laura a Majka prídu tiež. Povedala som im, že si môj frajer.“

Eugen čosi zamrmlal a skízol zo stoličky. Bertík zadumane hľadel na Angelu, akoby sa mu zdala povedomá.

„Prepáč, ako sa to vlastne voláš?“

Angela zarevala od jedu a odbehla preč. Bertík si vydýchol. Hoci to bolo len o chlp, nazdával sa, že plán zabral.

Neskôr v ten večer volala pani Milôtková a chcela navštíviť jeho mamu. Zavetрил problémy, a tak sa radšej ukryl do izby. No len čo sa zavreli vchodové dvere, zdola sa ozval krik.

„BERTÍK! Okamžite pod' sem!“

Bertík sa vliekol dolu schodmi.

„Takže,“ začala mama, „čo to malo byť s tou stratou pamäti?“

Bertík uprene civel na svoje nohy.

„Hm... áno. Zdá sa, že sa, no... stráca.“

„Naozaj? Takže ty si vôbec nepamätáš Angelinu pozvánku?“

Bertík zvrátil obočie. „Akú pozvánku?“ opýtal sa udivene.

Mama si zložila ruky na prsia. „Škoda, pretože cez víkend ide ten film, na ktorý si chcel ísť. Predpokladám, že aj naň si zabudol, však?“

Veru nezabudol. „Piráti z Ostrova krvi!“ vyhrkol.

Celé týždne prosíkal, aby naň mohol ísť.

„Aha! Takže predsa ti len funguje pamäť,“ povedala mama.

„Ja... no... niečo si pamätám. No niečo zabúdam.“

„Hmmm,“ povedala mama. „Nuž, neboj sa, lebo ja som si oslavu zaznačila do kalendára.“

Š p i n d' ú r B e r t í k

Ukázala na piatok ôsmeho – bol zakrúžkovaný červenou farbou.

„A, Bertík...?“

„Áno?“

„Ja na ňu nezabudnem.“

Bertík sa šuchtal von z kuchyne.

Vedel, že prehral.

